

TOEWIJZING VAN PROTHESEMATERIAAL DOOR HET RIJKSBUROU
VAN GENEES- EN VERBANDMIDDELEN

Sinds September 1945 houd ik een zitdag in de Gemeente Laren (Gld.). Aantal inwoners 4500.

Vroeger gingen de patiënten uit Laren, naar Deventer of naar Lochem. Velen gingen in het geheel niet naar een tandarts. Toen ik mij dan ook in Laren vestigde kwam er een vrij groote toeloop. Vele patiënten werden door mij geëxtraheerd voor een prothese. Wie beschrijft echter mijn verbazing, toen het Rijksbureau wei-gerde prothesemateriaal toe te wijzen. Men vond dit niet noodig, omdat die patiënten vroeger ook naar een andere plaats gingen, en in die plaatsen zouden de tandartsen hier reeds toewijzingen voor ontvangen. Ik deelde toen het rijksbureau mee, dat dus volgens hun verdeling tandartsen, die de patiënten niet hadden een toewijzing kregen, en de tandarts die de patienten wel had niets kreeg. Verder schreef ik, dat de toestand, waarop het rijksbureau zijn materialen verdeelde, al lang niet meer gold, daar er vele veranderingen zijn gekomen. Een jong tandarts die zich ergens vestigt, krijgt zelfs geen particuliere toewijzing. Op deze manier zou men eenvoudig „zwart werken” noodzakelijk maken.

Ik stelde toen voor om desnoods alle tandartsen het benooidigde te laten aanvragen en het dan beschikbare materiaal volgens de laatste gegevens te verdeelen. Iedere regeling is immers beter dan één, waarbij de vergunningen naar dien tandarts gaan, die de patiënten niet heeft.

Het Rijksbureau antwoordde mij, dat het zijn bepalingen niet veranderde. Hebben wij hier nu weer eens een staaltje van een stroef loopende ambtelijke machine? Beschikt men op het rijksbureau wel over competente deskundigen om een behoorlijke verdeling tot stand te brengen?

Geachte Redactie, zoudt U misschien Uw meening willen meedeelen? Misschien is het mogelijk om tot een betere regeling te komen, die blijkbaar moeilijk van het Rijksbureau zelf uit zal gaan.

J. W. PETERS

* * *

Vanwege den Directeur van het Rijksbureau voor Genees- en verbandmiddelen bereikte ons het volgende antwoord:

Ik ben U zeer erkentelijk voor de gelegenheid, welke U mij biedt om dit stuk van mijn commentaar te voorzien.

De schaarschte aan prothesemateriaal heeft het in 1943 noodzakelijk gemaakt tot de distributie daarvan over te gaan, waartoe ook de ongunstige positie, waarin pas afgestudeerde tandartsen verkeerden, het hare heeft bijgedragen. Deze tandartsen konden n.l. van de groothandelaren in tandheelkundige benooidigheden vrijwel geen materiaal meer betrekken, daar deze handelaren hun voorraden voor de oude afnemers reserveerden. In het begin van de distributie verstreekte het Rijksbureau

voor Genees- en Verbandmiddelen aan alle pas afgestudeerde tandartsen het minimum van 12 halve protheses per periode van vier maanden. Deze toewijzing is sedert 1 Februari j.l. verhoogd tot 20 halve protheses per periode van drie maanden. De opmerking dienaangaande van den Heer P e t e r s, als zouden jonge tandartsen geen toewijzing voor de particuliere praktijk ontvangen, vindt dan ook geen enkelen steun in de feiten.

Wat nu betreft de distributie van prothesemateriaal in het algemeen zij opgemerkt dat het Rijksbureau voor Genees- en Verbandmiddelen zich voor de taak ziet gesteld de beperkte voorraden zoo goed mogelijk te verdeelen. Dit houdt uiteraard in, dat de tandartsen zich bij de uitoefening van hun particuliere praktijk de hierdoor geboden beperking zullen moeten getroosten. Ongetwijfeld is dit voor de betrokkenen niet aangenaam, doch, zoolang de tandartsen niet in staat kunnen worden gesteld hun vroegere particuliere praktijk volledig uit te oefenen, kan uiteraard bezwaarlijk worden overgegaan tot het verstrekken van toewijzingen voor uitbreiding van deze praktijk. De tandartsen zullen zich ten aanzien van het aantal te behandelen particuliere patiënten vooralsnog hebben in te stellen op de toewijzingen, welke het Rijksbureau verstrekt op basis van hun omzetten in het jaar 1941, waaromtrent in het begin van 1943 een enquête onder de tandartsen is gehouden.

Anders ligt de zaak, gelijk bekend, voor de fondspraktijk. Te dien aanzien is wél verhooging van de toewijzing mogelijk wanneer de betrokken tandarts kan aantonen, dat hij door vermeerdering van het aantal op zijn naam ingeschreven ziekenfondsleden hierop recht heeft.

Voor den Directeur:

De Secretaris,

Drs. JOS. MEYER